

Cap al catalanisme políticament correcte

Amb el pretext de reformular el catalanisme, alguns presumptes intel·lectuals i professionals de les tertúlies mediàtiques del nostre país aprofiten l'ocasió per proposar que els catalans rebaixem les nostres legítimes reivindicacions nacionals

En principi, tot el que sigui reformular i estudiar estratègies de futur que ens ajudin a assolir els objectius que com a poble ens hem marcat i que encara estem lluny d'aconseguir és positiu. En aquest context hem de situar les propostes que sovint es fan des dels partits catalans i des del món de la cultura i la comunicació al voltant de la necessària reformulació del catalanisme per adaptar-lo als nous temps. Si el que es pretén és formular una nova estratègia nacional per poder anar més enllà, plantejar-nos nous reptes un cop aconseguits els objectius nacionals mínims que havien propugnat els clàssics del catalanisme, doncs som-hi, ja que cada cop és més evident que, en la nova conjuntura europea i mundial, amb el que tenim no n'hi ha prou. Cada dia sorgeixen reptes als quals Catalunya no pot fer front sense disposar d'estructures d'Estat.

Ara bé, si el que es vol és que reconeguem el nostre fracàs, la nostra derrota a mans d'Espanya i França, i adaptar-nos-hi rebaixant els objectius, malament rail! Dic això perquè algunes de les intervencions expressades en la jornada sobre catalanisme que la Fundació Catalunya Oberta va fer a Girona a final del 2001 semblava que anessin en aquest sentit. Com a mostra, el text que sobre el debat apareixia a El Punt: «Els ponents de la jornada van concloure que el catalanisme ja ha cobert el seu cicle històric i que ja no té sentit en l'Europa del segle XXI.» Després s'hi afegia que, tot i això, «una majoria de la societat catalana no està satisfeta.» Sort en tenim, doncs, de la nostra maltractada societat en vista d'uns ponents tan liquidacionistes...

Xavier Sala i Martín tot trencant la tònica general, va afirmar, a la jornada sobre catalanisme celebrada a Girona, que cal que la paraula independència deixi de ser considerada tabú. / EFE.

La temptació en què és fàcil caure arran del xàfec espanyolista que ens cau al damunt és dir: «No hi ha res a fer. Tenim el país que tenim, no hem sabut conscienciar nacionalment gran part de la ciutadania i ara ja no s'hi pot fer res; a més, no es pot lluitar contra les barreres legals espanyoles; i, per tant, cal que el catalanisme renunciï als seus objectius sobiranistes i que adapti el seu discurs al marc actual.» Aquest plantejament derrotista, però políticament correcte equival a admetre que hem estat vençuts i que l'únic que ens resta fer és claudicar i gestionar el poc que tenim i a veure quant

temps més durem abans que la *comunidad autonómica catalana* esdevingui quelcom similar a la murciana o la riojana. De cap altra manera es poden entendre afirmacions com les de Jordi Casassas quan deia: «Ja no es pot invertir la lògica cronològica per accomplir aquells aspectes que en el seu moment no es van poder realitzar, estatització, sobirania amb Espanya, independència econòmica, etc.» Es podria dir més clarament que hem estat derrotats? O l'afirmació d'Oleguer Sardaneda: «Proposaria que reconeguéssim formalment l'evidència del paper fonamental del castellà com a llengua ve-

hicular, encara que només fos per l'avantatge competitiu que representa.» I a la llengua catalana quin trist paper li queda? I per acabar-ho d'arrodonir, la rúbrica de Jordi Oliveres: «Cal que diguem ben alt i ben clar que acceptem ser part d'Espanya, que ens sentim part d'Espanya, però que no acceptem ser discriminats i maltractats.» Encara sortí! Només faltaria que a sobre de pagar l'alt preu d'acceptar ser espanyols, que a més haguéssim de suportar que ens maltractessin... L'última cita és la del catedràtic Àngel Duarte, que va apostar per «la construcció d'un patriotisme no-nacionalista.» Mireu que bé, l'Aznar estarà content; potser es tractaria d'apuntar-nos al seu invent del *patriotismo constitucional*... Què hem de fer? El nacionalisme català ha de desarmar-se unilateralment quan l'ofensiva nacionalista espanyola és més virulenta que mai?

Enmig d'aquest panorama desencisador, gairebé l'únic bri d'esperança el va posar Xavier Sala i Martín, professor de la Columbia University i de la Pompeu Fabra, en dir: «El principal obstacle per al futur econòmic de Catalunya és el dèficit fiscal.» Un dèficit fiscal del 10% del PIB que no és comparable al de cap altra regió europea. Segons Sala, si Catalunya fos un estat independent, la problemàtica del dèficit fiscal desapareixeria perquè tots els diners dels catalans es quedarien aquí. Va concloure dient: «Tot i això, per alguna raó misteriosa, la paraula independència és com una mena de tabú entre els nostres polítics i creadors d'opinió. Crec que un dels reptes del catalanisme polític és desmitificar la paraula independència.» Ja tenim la recepta, ara ens cal el coratge d'aplicar-la.